

Snöstormen

Stormen kom plötsligt. På bara några minuter var den stora fjällvidden förvandlad till ett vitt hav av piskande snö. De kraftiga vindbyarna gjorde att snön yrde runt den lilla fjällstugan.

Å, om han bara hade vetat att det skulle bli storm! Då hade han gett sig iväg hemåt tidigare. Hur skulle han nu hitta hem?

Björn drog huvan tätare runt ansiktet. Han knöt snörena noga, spände på sig skidorna och gav sig iväg.

- Hjälp mig att hitta vägen, Gud! bad han inom sig.

Han var rädd. Men han ville inte stanna kvar i stugan. Han ville hem.

Vinden smällde i tyget på jackan när han gled nerför sluttningen. Han siktade in sig på leden som han skulle följa.

Björns pappa var, som alltid vid den här tiden på året, ute på en längre fiskeresä. Mamma hade lovat Björn att få åka skidor upp till deras fjällstuga för att se efter så att det inte låg för mycket snö på taket. Björn älskade att åka skidor. Men han brukade inte åka ensam som han gjort i dag.

- Kom ihåg att följa leden, Björn! hade mamma sagt flera gånger innan han gett sig iväg.

Ja, nu var han glad över de kraftiga trästolparna som hans pappa hade satt ut längs leden. Om han bara klarade att se från den ena stolpen till nästa, så skulle det nog gå bra.

Nu var vinden så kraftig att han knappt kunde gå upprätt. Ibland fick han krypa ihop och stå stilla tills stormen lugnade sig lite.

Björn fortsatte från stolpe till stolpe. Han försökte se fjällen runt omkring, men allting var gömt i snöstormen. Han kunde inte ens se den skogsklädda backen ner mot Svartsjön. Vinande snö och iskall vind gömde allting för honom.

Han stannade och strök snön ur ögonen. Framför sig hade han de lömska branterna längs Svartberget. Han visste att det fanns farliga raviner där. Och sen när han kom ner på Storälven ... Kunde han lita på att isen höll? Tänk om han tog fel på vägen mellan de två bergskammarna och kom ut på den öppna fjällvidden mot norr ... Då skulle han åka mil efter mil rakt ut i ödemarken. Han kunde frysa ihjäl och vara borta för alltid.

Rädslan tog tag i honom. Det sved i ögonen och den isiga vinden kändes in på bara kroppen. Det satt som en stor klump i bröstet. Björn bet ihop tänderna och kämpade vidare.

- Gud hjälp mig! ropade han. Jag klarar det inte ensam!

Han skuggade med vanten framför ögonen och försökte se framåt. Han såg inte långt. Men där var pålen! Den riktigt darrade i vinden. Då var han i alla fall på rätt väg fortfarande.

- Huiiii! tjöt nordavinden. Den pressade kläderna intill kroppen på honom. Han tog sikte på nästa stolpe och kämpade vidare.

Björn tänkte på sin mamma. Hon stod nog vid fönstret och spanade efter honom. Stackars mamma, hon var nog jätteorolig!

Nu bar det neråt. Björn bromsade hela tiden för att inte tappa bort stolparna. Han kunde höra bruset från älven nu. Det var öppet vatten en bit neråt. Men pappas stolpar stod vid den grunda delen av älven där isen alltid brukade hålla.

Björn darrade ändå när han gav sig av ut på isen. Han hade hört talas om människor som försvunnit i sådana här älvar. Men pappas stolpar visade vägen. Han måste lita på dem.

Plötsligt hörde han ett skärande ljud genom stormen.

- EER-ACK-ACK-ACK!

Björn stelnade till. Han lyssnade. Vad var det? Nu flaxade något vitt rakt framför honom och försvann i snötjockan. En ripa! Hu, vad den skrämde! Men de vita vingarna ... Åå, de påminde honom om tavlan han fått en gång för länge sen. Änglatavlan. Tryggheten.

Nu kände han sig inte ensam längre. Han kämpade vidare och var snart på andra sidan. Han vilade lite på stavarna och såg sig tillbaka. Spåren efter honom hade redan blåst igen.

Vinden var inte lika hård här nere som den varit uppe på fjället. Nu behövde han bara följa skogskanten och sedan var det lätt att hitta hem.

Mamma stod på verandan när han kom. Hon var alldeles blek.

- Å, vad jag har bett för dig! sa hon och rösten darrade. Du kunde ha försvunnit i stormen.

- Jag vet, mamma, sa Björn.

Nu kändes det som om han skulle börja gråta. Lättnaden över att vara hemma kändes så oerhört stor. Men han ville inte visa mamma att han grät. Han böjde sig ner och lossade skidorna. Fingertopparna var nästan utan känsel och benen kändes tunga som bly. Blöt var han också.

Mamma höll upp dörren åt honom. Han snubblade in och drog av sig den blöta jackan.

- Stormen kom så plötsligt, sa Björn. Men jag litade på stolparna. Utan dem hade det aldrig gått.

Mamma nickade och strök honom över kinden. Tänk så bra att pappa hade stakat ut vägen hem!

Den kvällen la sig Björn tidigt. I tankarna återupplevde han allt igen. Han såg snön virvla, han såg branterna, älven, hörde stormen tjuta ... Men genom alltsammans hade pappa visat vägen – ända hem!

Björn kom plötsligt att tänka på en annan väg som också leder hem. Den väg som Jesus stakat ut – vägen till himlen. Vägmärkena i Bibeln ... stolparna som man får följa ...

Björn orkade inte forma tankarna till någon bön. Det kom bara ett enda ord:

- Tack!

UR DROPPEN

ILLUSTRATIONER: ANDREAS GISELSSON

